

Érintés nyoma

Azóta enyhén elkorhadt az a pad. Velünk együtt. Az elhaladó, rebbenő ökörnyalak mulandóságának terhén közös emlékek zivatara dörzsöli szívem. Azt kérded, emlékszem-e. Mezítláb, térdig porosan, virágkoszorúval a fejemen, könnyed kis ruhácskám fel-fellebbent minden egyes mozdulatommal, amint hullámos hajam loknijai is egymást táncoltatva adták át magukat a zenei fesztivál sajátos hangulatának. Azon az estén botlottam beléd egy véletlen baleset következtében. Esküszöm neked, roppant közvetlen ember vagyok, de miután akaratlanul leöntöttelek, és a szemedbe kellett nézнем bocsánatért fohászokodva, akkora sivatagot nyeltem le, hogy a gondolatától ma is folyadék után kell nyúljak a kiszáradástól tartva. Fialalok voltunk. Azt kéred, meséljek a mostani életemről. Szabadidőmben kategorizálom az embereket azon tulajdonságaik nyomán, amik alapján megragadtak emlékezetemben – akár pozitív, akár negatív benyomással. Tudod, még kicsi voltam – úgy értem, kisebb –, mikor a nagymamám süített egy tepsi almás rétest, majd egy pár percre kiszaladt a konyhából, aztán csak nevetett azon, hogy a csintalan kisunoka egy elég szabálytalan háromszög alakú szeletet majszol, melyet a sütemény közvetlen közepéből nyesett ki. Valahogy így képzelem el az én nekiindulásom ennek az egész rendszerezősdinek. Az asztalomon a jegyzetek is szanaszét hevernek. A minap a fogkefét a párnám alatt találtam meg, biztosan odatehettem a nagy dilemma közepette, hogy vajon, most akkor, akik beszéd közben rengeteg „ö”-t és „ööö”-t mondanak, legyenek-e két külön kategória. Odáig fajult a dolog, hogy a párhuzamos papucsok esztétikáját követők mellé bekerültek a párhuzamos bakancsok festőiségének megtestesítői. Igen, még mindig bolond hóbertokkal küzdök, miközben keresem a helyem a világ-

ban. Az utolsó dolog, amiben egészen a talpamtól a kisujjamig biztos voltam, az Te voltál. Nem, már nem vasalom a zoknijaim. Talán néha egyet-kettőt. Azóta is a kedvencem az a virágos lábtű, tudod, kis csipkével a tetején. Tőled kaptam. Porcikáimban még mindig érzem, ahogy végigsimítod kezed a testemen. Tövísként fúródott be szívembe az űr, melyet magad után hagytál. Végérvényesen bevésted magad emlékezetembe, és e sebnek öltéseit horderejű érzések nap mint nap lüktetve tépik szét. Újra és újra. Itt vagyok. Nélküled.

– egy szerelmes lány hajdani kedvesének hiányába roskadása, kinek szavait már csak a szellő simogatásából érezheti, ki már csak napsugárként melengetheti meg őt, kinek képét már csak a szívóárvány színeinek ragyogásában vélheti felfedezni, és ki szívében örökké élni fog